

Buruk Bir Sızıydı Gizlediğim

– Yazan Adam · 14 Eylül 2014

Buruk bir sızıydı gizlediğim
Kimseye aşikâr etmeden nefeslendiğim, hüzündü elemim
Neyleyim ki onun ıstırapıyla avareyim, vardığım her mekânda biçareyim
Ne bir söz söylerim, ne nefesimin hicranını ayan eğlerim, ...sitemim sadece demim

Ne derdi bilirim, ne de illeti
Kader bu ya yazan zaten yegâne kudretin mümtaz sahibi
An onun, can onun, damarlarımda dolaşan kandır korkum, sabırda umudum
Lakin çok yorulduğum, uykuya mecaliz daldım düşlerimde hep sayıkladım kaldım

Ne vakit ayağa şöyle kalsam
Rasgelelikten azat olarak, meşkin kudretiyle bir ayılsam
Önüme, arkama baksam, hesabın hikmetini yudumlasam kansam, uyumasam
Senden kalan silinmeyen ne varsa, hıçkırıklara dalarak mütemadiyen öyle ansam

Artık zor geliyor yutkunmak
Bu ahval üzere söyle, nasıldı sürurun ikliminde yaşamak
Ve her şeyi unutmak, vefa duygusundan sıyrılarak bıçkınlık yaşamak ne ağır
Hasrettiğin ülfetin, fevkalade zarif suhuletin, edebi maharetini düşündükçe anarım

Nem kaldı, varlığım fedaydı
Gençlikti işte ahvalim o vakit hiç anlaşılmadı, neye yaradı
Ne hissiyat kaldı, ne hakıyla tefekkürün farkı ardı, yalnızlığım hicrana aktı
Seyrine amade olduğum vagonlar, otoyolda savrulanlar, pencereden sarkan canlar

Artık mektup yazamıyorum
Her denediğimde yeise kapılarak yırtıp atıyorum, ağlıyorum
Kokladığım yazıların, hazzıyla geçen onca yıllara rağmen direndiğim o farkın
Hala içimi titretir, nefesimi keser, gözlerimi kaçırdığım insanlar, halime öyle güler

Evet, göçme vaktim yakındır
Aldığım her nefeste sürurun bir başkadır, kar yağdıkça aklaşır
Sineme nakşettiğin her an ve zikrettiğin geçmiş zaman hala yanımda, sancıyla
Kahretmek neye yarar, bahtın badiresinde bilmem ki ne hikmetler var, sen sus yar

Mustafa Cilasun